

[Knud Kristensen.]

Flertal, kom de Radikale med deres: Nej, nu skulde Sagen undersøges, nu skulde der nedsættes en Kommission, for nu duede det her ikke, og saa maatte vi se, om vi ikke kunde finde ud af at stille noget andet i Stedet.

Saadan gik det, som sagt, altid, naar der var Udsigt til et Resultat, og det viser sig da ogsaa, at naar de nu kan faa Loven ophævet, naar de kan faa det hele ryddet af Bordet, hvad denne Sag angaar, har de ikke Brug for nogen Undersøgelse. Der er ingen inden for de Radikale, heller ikke i Udvalget, der nu har stillet Forslag om en saadan Kommission eller Udvalg, som de i sin Tid stillede Forslag om, og de har gennem Regeringen, som de er Deltagere i, positivt afvist en Forhandling om at ændre paa det formelle for at faa opretholdt det reelle i Sagen, nemlig et Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. De har altsaa sagt eet, men i Gerning har de aldrig lagt to Halmstraa over Kors for at opnaa et Resultat. Deres Arbejde er gaaet ud paa lige det stik modsatte.

Ved første Behandling udtalte den højtærede Handelsminister, at man godt kunde ophæve denne Lov ud fra den Betragtning, at lignende Kendelser og Domme, som var afsagt efter den Lov, man nu ønskede ophævet, vilde man højst sandsynligt kunne fælde efter andre gældende Love. Men hvis Ministeren virkelig mener, at i alt væsentligt vil det samme være strafbart, naar den gældende Lov er ophævet — hvorfor vil man saa have den ophævet? Hvorfor har man gjort det til en Programsag, at Loven nu skal ophæves, hvis man ikke har ment, at Domspraksis og Retspraksis herefter vil blive en anden? Der er her en Selvmodsigelse i Regeringens Stilling, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Handelsminister, hvad det er for Bestemmelser i Straffeloven, han sigter til. Det blev der ogsaa spurgt om fra anden Side ved Lovforslagets første Behandling, og Ministeren gav ved den Lejlighed et Svar, der, saa vidt jeg kan se, er helt ved Siden af. Ministeren henviste til Straffelovens Kapitel 27.

Men dette Kapitel omhandler jo ikke specielt disse Forhold; det omhandler Æreskænderi, uberettiget Maade at sætte sig i Besiddelse af Papirer paa, som er privat Ejendom, og hvorved man røber Hemmeligheder, og Krænkelser af Husfreden. Jeg ved ikke, hvordan disse Bestemmelser skal bringes til Anvendelse i denne Sammenhæng, for de angaar jo ikke — i hvert Fald

ikke direkte, det maatte da blive ved en Parallellisering. — Boykot eller det, at man vil tvinge Folk ind i Foreninger ved Trusel om at ville henvende sig til deres Forretningsforbindelser og derigennem søge at afskære dem fra Erhverv. Jeg vil derfor bede Ministeren om direkte at oplæse de Paragraffer, som han mener man kan dømme efter, og som altsaa efter Ministerens Opfattelse maa være mere klare end de Lovbestemmelser, man nu søger ophævet, blandt andet paa Grund af deres Uklarhed, som han siger. Ja, men saa anvis andre bestaaende Lovparagraffer, som angaar de samme Spørgsmaal, og som mere koncist, mere bestemt siger, at de og de Ting, som det her drejer sig om, er forbudt, er straffbare!

Ministeren mente, som sagt, at de Domme, jeg havde nævnt som Eksempel ved første Behandling, meget vel kunde være afsagt efter andre Love, og at de slet ikke var afsagt i Henhold til den Lov, man nu vil ophæve. Jeg nævnte dengang 3 Domme, som efter Ministerens Mening slet ikke var fældet i Henhold til Loven af 27. Marts 1929. Heroverfor vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i det Oplysningsmateriale, som Ministeren selv har tilstillet Udvalget, og hvori disse Domme refereres, hedder det for den ene af Dommenes Vedkommende: „For Medvirken til Begæring om Afskedigelse af en Arbejderske“ og saa staar der lidt om, hvad de tiltalte har paabe-raabt sig, og saa slutes der „straffes 3 Tillidsmænd efter Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 § 3.“ I de Oplysninger, Ministeren skriftligt har tilstillet os, siges der altsaa det stik modsatte af, hvad Ministeren har sagt her. Endvidere vil jeg henlede Opmærksomheden paa den anden Dom, den, der drejer sig om en Gartner ude paa Amager. Her hedder det: „Herfor blev Formanden straffet efter Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 § 3 med Bøde af 2 000 Kr.“ Jeg forstaar saaledes ikke, at Ministeren vil staa op her og paastaa, at disse Domme slet ikke er fældet i Henhold til den nævnte Lov. Jeg tror, Ministeren skulde søge at naa frem til de virkelige Oplysninger og ikke fremkomme med Udtalelser, som i Virkeligheden er det stik modsatte af Sandheden. Kun for den tredie Doms Vedkommende kan Ministeren have et Gran af Ret, men ogsaa kun et Gran. Thi der hedder det nemlig, at de paagældende er dømt i Henhold til Aftaleloven og i Henhold til Lov af 27. Marts 1929. Jeg vil, som sagt, bede Ministeren, naar han nu engang faar